ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 25ης ΜΑΪΟΥ 1982 [1]

Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων κατά Βασιλείου τῶν Κάτω Χωρῶν

«Παράβαση κράτους — Πρόσβαση στό ἐπάγγελμα τοῦ ὁδικοῦ μεταφορέως ἐμπορευμάτων»

Ὑπόθεση 100/81

Περίληψη

Κράτη μέλη — Ὑποχρεώσεις — Ἐκτέλεση τῶν ὁδηγιῶν — Παράβαση — Δικαιολογία — Μή δεκτή
(Συνθήκη ΕΟΚ, ἄρθρο 169)

Ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ διατάξεις, τήν ἀκολουθουμένη πρακτική ἤ καταστάσεις τῆς ἐσωτερικῆς ἐννόμου τάξεώς του γιά νά δικαιολογήσει τήν μή τήρηση τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀπορρέουν ἀπό τίς κοινοτικές ὁδηγίες.

Στήν ὑπόθεση 100/81,

Ἐπιτροπη των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Robert Caspar Fischer, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Auke Haagsma, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας της, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας της, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Βασιλειου των Κατω Χωρων, ἐκπροσωπουμένου ἀπό τόν Adriaan Bos, βοηθό νομικό σύμβουλο στό ὑπουργεῖο ἐξωτερικῶν, μέ τόπο ἐπιδόσεων στό Λουξεμβοῦργο τήν πρεσβεία τῶν Κάτω Χωρῶν,

καθ' οὗ,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ ὁλλανδική.

στήν ὁποία ζητεῖται νά διαπιστωθεῖ ὅτι τό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν, μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά νά συμμορφωθεῖ πρός τήν ὁδηγία 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, περί προσβάσεως στό ἐπάγγελμα τοῦ μεταφορέως ἐμπορευμάτων στόν τομέα τῶν ἐσωτερικῶν καί διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 308 07/001, σ. 231), παρέβη τίς ὑποχρεώσεις τίς ὁποῖες ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco καί A. Touffait, προέδρους τμήματος, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans καί U. Everling, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: P. Heim

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα, οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

Ἡ ὁδηγία 74/561 τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974 τοῦ Συμβουλίου περί προσβάσεως στό ἐπάγγελμα τοῦ μεταφορέως ἐμπορευμάτων στόν τομέα τῶν ἐσωτερικῶν καί διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν ὁρίζει στό ἄρθρο 7 ὅτι τά Κράτη μέλη, κατόπιν διαβουλεύσεως μέ τήν Ἐπιτροπή καί πρό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1977, λαμβάνουν τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τήν ἐφαρμογή τῆς παρούσης ὁδηγίας.

Μέ ἐπιστολή τῆς μονίμου ἀντιπροσωπείας τους τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 1976, οἱ Κάτω Χῶρες διεβίβασαν στήν Ἐπιτροπή, πρός τόν σκοπό διαβουλεύσεως, κατά τό ἄρθρο 7 τῆς ὁδηγίας, τό κείμενο σχεδίου νόμου θέτοντος σέ ἐφαρμογή τήν ἐν λόγω ὁδηγία.

Σέ άπάντηση στήν άνωτέρω έπιστολή, ή Έπιτροπή άπηύθυνε τήν 16η Μαρτίου 1977 στήν όλλανδική κυβέρνηση σύσταση μέ όρισμένες παρατηρήσεις έπί τοῦ σχεδίου αὐτοῦ.

Έν συνεχεία ή Έπιτροπή, μέ έπιστολή τῆς 7ης Ἰουνίου 1979, ὤχλησε τίς Κάτω Χῶρες, συμφώνως πρός τό ἄρθρο 169 έδάφιο 1 τῆς συνθήκης, ὅσον ἀφορᾶ τήν έφαρμογή τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ὁδηγίας, καί έκάλεσε τήν όλλανδική κυβέρνηση νά διατυπώσει τίς παρατηρήσεις της έπί τοῦ θέματος έντός προθεσμίας δύο μηνῶν.

Μέ έπιστολή τῆς μονίμου άντιπροσωπείας τους τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 1979, οί Κάτω Χῶρες έπέστησαν ἰδίως τήν προσοχή τῆς Έπιτροπῆς στό ὅτι οί ἀποφάσεις πού έξέδωσε τό Δικαστήριο έπί τῶν ὑποθέσεων 145/78 καί 146/78 (Augustijn καί Wattenberg, Jurispr. 1979, σσ. 1025 καί 1041) τίς ὑποχρέωναν νά τροποποιήσουν τό σχέδιο νόμου πού τροποποιοῦσε τόν νόμο περί τῆς ὁδικῆς μεταφορᾶς έμπορευμάτων (Wet Autovervoer Goederen), τό ὁποῖο ἤδη εἶχε ὑποβληθεῖ στό Κοινοβούλιο (Staten-Generaal) καί ἀπέβλεπε ἰδίως στήν έφαρμογή τῆς ὁδηγίας, καί ὅτι ὡς έκ τούτου, ὁ ὡς ἄνω τροποποιητικός νόμος, καθώς καί ή ἀναγκαία τροποποίηση τῆς ἐκτελεστικῆς ἀποφάσεως περί τῆς ὁδικῆς μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων θά ἐτίθεντο σέ ἰσχύ τό ἐνωρίτερο στά μέσα τοῦ ἑπομένου ἔτους (δηλαδή τοῦ 1980).

Έν συνεχεία ή Έπιτροπή, μέ έπιστολή τῆς 15ης Ἀπριλίου 1980, ἀπηύθυνε πρός τίς Κάτω Χῶρες, συμφώνως πρός τό ἄρθρο 169 έδάφιο 1 τῆς συνθήκης, αἰτιολογημένη γνώμη ὅπου διαπίστωνε ὅτι οί Κάτω Χῶρες, μή λαμβάνοντας τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τήν έφαρμογή τῆς έν λόγω ὁδηγίας, παρέβησαν τίς ὑποχρεώσεις τίς ὁποῖες ὑπέχουν έκ τῆς συνθήκης καί έκάλεσε τίς Κάτω Χῶρες νά συμμορφωθοῦν πρός τήν ἀνωτέρω αἰτιολογημένη γνώμη έντός προθεσμίας δύο μηνῶν.

Στήν ἀπάντησή της έπί τῆς αἰτιολογημένης γνώμης, ή ὁποία έδόθη μέ έπιστολή τῆς μονίμου άντιπροσωπείας της τῆς 24ης Ἰουνίου 1980, ή όλλανδική κυβέρνηση παρέπεμπε στήν ἀνωτέρω έπιστολή της τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 1979 καθιστώντας έπί πλέον γνωστό ὅτι ή έπεξεργασία τοῦ ὡς ἄνω σχεδίου νόμου περί τροποποιήσεως τοῦ νόμου περί τῆς ὁδικῆς μεταφορᾶς έμπορευμάτων θά διαρκοῦσε ἀκόμη έπί ὁρισμένο χρονικό διάστημα.

Ἔκτοτε, οὐδεμία πληροφορία περιῆλθε στήν Έπιτροπή.

Ἡ παροῦσα προσφυγή, μέ ἡμερομηνία 23 Ἀπριλίου 1981, περιῆλθε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 24η Ἀπριλίου 1981. Μέ έπιστολή τῆς 9ης Σεπτεμβρίου 1981, ή ὁποία περιῆλθε στήν γραμματεία τήν 11η Σεπτεμβρίου 1981, ή όλλανδική κυβέρνηση παρητήθη ἀπό τήν ὑποβολή ὑπομνήματος ἀνταπαντήσεως.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀναγνωρίσει ὅτι, μή λαμβάνοντας έντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τά ἀναγκαῖα μέτρα πρός έφαρμογή τῆς ὁδηγίας 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, τό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν παρέβη ὑποχρέωση τήν ὁποία ὑπέχει έκ τῆς συνθήκης·

— νά καταδικάσει τό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν στά δικαστικά ἔξοδα.

Τό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν δέν ὑπέβαλε ρητά αἰτήματα καί έπαφέθη σχετικῶς στήν κρίση τοῦ Δικαστηρίου.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Στό δικόγραφό της, ἡ *Ἐπιτροπή* προβάλλει ὅτι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 189 τῆς συνθήκης, ἡ ὁδηγία δεσμεύει κάθε Κράτος μέλος στό ὁποῖο ἀπευθύνεται ὅσον ἀφορᾶ τό ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα, ἀλλά ἀφήνει τήν ἐπιλογή τοῦ τύπου καί τῶν μέσων στήν ἁρμοδιότητα τῶν ἐθνικῶν ἀρχῶν. Αὐτός ὁ δεσμευτικός χαρακτήρας συνεπάγεται τήν ὑποχρέωση τῶν Κρατῶν μελῶν νά τηροῦν τίς ταχθείσες ἀπό τίς ὁδηγίες προθεσμίες. Ὑφίσταται παράβαση τῆς συνθήκης ἀπό τό Κράτος μέλος, ὁποιοδήποτε καί ἄν εἶναι τό κρατικό ὄργανο πού μέ τήν πράξη του ἤ τήν παράλειψή του δημιουργεῖ τήν παράβαση. Ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ διατάξεις, τήν ἀκολουθουμένη πρακτική ἤ καταστάσεις τῆς ἐσωτερικῆς του τάξεως γιά νά δικαιολογήσει τήν μή τήρηση τῶν ὑποχρεώσεων καί προθεσμιῶν πού ἀπορρέουν ἀπό κοινοτικές ὁδηγίες.

Οἱ ἀρχές αὐτές ἐπιβεβαιώνονται ἀπό τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου (ὑποθέσεις 52/75, Ἐπιτροπή κατά Ἰταλίας, Jurispr. 1976, σ. 277· 10/76, Ἐπιτροπή κατά Ἰταλίας, Jurispr. 1976, σ. 1359· 163/78, Ἐπιτροπή κατά Ἰταλίας, Jurispr. 1979, σ. 771· 42/80 καί 43/80, Ἐπιτροπή κατά Ἰταλίας, Jurispr. 1980, σσ. 3635 καί 3643).

Ἡ *ὁλλανδική κυβέρνηση* δέν ἀμφισβητεῖ ὅτι ἡ ὁδηγία 74/561 δέν ἐξετελέσθη πλήρως πρό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1977, ὅπως ὁρίζει τό ἄρθρο 7 τῆς ὁδηγίας. Ἐφιστᾶ τήν προσοχή στό ὅτι ἡ ὁδηγία (ἄρθρο 3) ἀπαιτεῖ τήν λήψη μέτρων ὅσον ἀφορᾶ α) τήν ἀξιοπιστία, β) κατάλληλη οἰκονομική ἐπιφάνεια καί γ) ἐπαγγελματική ἱκανότητα. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 7, παράγραφος 1, συνάγεται ὅτι ἡ ὁδηγία ἀποδίδει μεγάλη σημασία ἰδίως στήν ἐφαρμογή ἐθνικῶν μέτρων ἀφορώντων τήν ἐπαγγελματική ἱκανότητα.

Ἀπό τήν ἐπιστολή τῆς 24ης Ἰουνίου 1980 τῆς μονίμου ὁλλανδικῆς ἀντιπροσωπείας πρός τήν Ἐπιτροπή προκύπτει λοιπόν ὅτι ἀπό ἀρκετοῦ χρόνου στίς Κάτω Χῶρες ἐπληρώθησαν οἱ προϋποθέσεις τῆς ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος καί τῆς οἰκονομικῆς ἐπιφανείας γιά τόν ἐπιχειρηματία μεταφορέα. Ἔτσι, ἀπό τοῦ 1954, βάσει τοῦ ἀνωτέρω νόμου περί τῆς ὁδικῆς μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων, διοργανώνονται ἐξετάσεις ἐν ὄψει τῆς χορηγήσεως διπλώματος γιά τήν ἄσκηση τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μεταφορέως ἐμπορευμάτων. Ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση παραπέμπει σχετικῶς στό ἄρθρο 128 τῆς ἐκτελεστικῆς ἀποφάσεως περί τῆς ὁδικῆς μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων (Uitvoeringsbesluit Autovervoer Goederen — UAG), στήν ἀπόφαση ἀριθ. A-2/087231 τοῦ ὑπουργοῦ μεταφορῶν, ὑδρεύσεως καί δημοσίων ἔργων τῆς 16ης Μαρτίου 1956 καί στούς ὅρους τῆς ἐξετάσεως γιά τήν χορήγηση τοῦ ἐπαγγελματικοῦ διπλώματος. Ὅσον ἀφορᾶ τήν προϋπόθεση τῆς οἰκονομικῆς ἐπιφανείας, παραπέμπει στό ἄρθρο 127 UAG.

Τό μόνο σημεῖο πού παραμένει σέ ἐκκρεμότητα, εἶναι ἡ προϋπόθεση πού ἀναφέρεται στήν ἀξιοπιστία τοῦ μεταφορέως ἐμπορευμάτων. Ἐπ' αὐτοῦ, τό σχέδιο περί σχετικῆς προσαρμογῆς τοῦ νόμου περί τῆς ὁδικῆς μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων πρός τήν ὁδηγία ἐψηφίσθη ἀπό τό Πρῶτο Τμῆμα τοῦ Κοινοβουλίου (Staten-Generaal) τήν 7η Ἀπριλίου 1981. Ἡ πρόθεση εἶναι νά δημοσιευθεῖ συντόμως στό Staatsblad. Θά ἀρχίσει νά ἰσχύει συγχρόνως μέ τίς ἀναγκαῖες τροποποιήσεις τῆς ἐκτελεστικῆς ἀποφάσεως περί τῆς μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων, πού βασίζεται ἐπί τοῦ νόμου περί τῆς μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων.

Ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση ἀναφέρει ἀφ' ἑτέρου ὅτι λόγω τοῦ περιεχομένου τῶν ὁδηγιῶν 74/561 (μεταφορά ἐμπορευμάτων) καί 74/562 (μεταφορά ἐπιβατῶν), ἡ μεταφορά τους στήν ἐθνική νομοθεσία θά πρέπει νά πραγματοποιηθεῖ μέ τόν μεγαλύτερο δυνατό συγχρονισμό, λαμβανομένου ἐπίσης ὑπ' ὄψη τοῦ ὅτι εἶναι ἐπιθυμητό νά συ-

μπίπτει ἡ ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῶν δύο κειμένων. Ἐπί πλέον, οἱ τυπικές διαδικασίες, καθώς καί οἱ διαδικασίες διαβουλεύσεως μέ τίς ἐπαγγελματικές ὀργανώσεις πού πρέπει νά τηρηθοῦν γιά τίς δύο ὁδηγίες, προκαλοῦν ἀναπόφευκτες δυσκολίες καί βραδύτητες.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀπαντᾶ ὅτι δέν ὀφείλει νά λάβει θέση ἐπί τῶν διευκρινίσεων τῆς ὁλλανδικῆς κυβερνήσεως ὅσον ἀφορᾶ τήν μερική ἐφαρμογή τῆς ἐν λόγω ὁδηγίας. Εἶναι ἄνευ σημασίας γιά τήν ἔκβαση τῆς προσφυγῆς τό ὅτι τά ἀναφερόμενα στό ὑπόμνημα ἀντικρούσεως μέτρα εἶναι σύμφωνα πρός τίς σχετικές διατάξεις τῆς ὁδηγίας, ἐφ' ὅσον διαπιστώνεται — ὅπως συμβαίνει στήν προκειμένη περίπτωση — ὅτι ἡ ὁδηγία δέν ἐφηρμόσθη πλήρως. Τό αὐτό ἰσχύει, mutatis mutandis, γιά τίς παρατηρήσεις ἐπί τοῦ σχεδίου νόμου πού πρόκειται νά δημοσιευθεῖ συντόμως στό Staatsblad.

IV — Προφορική διαδικασία

Οἱ διάδικοι ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους κατά τήν συνεδρίαση τῆς 2ας Μαρτίου 1982.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 31ης Μαρτίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 24 Ἀπριλίου 1981, ἡ Ἐπιτροπή ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖται νά διαπιστωθεῖ ὅτι τό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν, παραλείποντας νά θεσπίσει ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά νά συμμορφωθεῖ πρός τήν ὁδηγία 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, περί προσβάσεως στό ἐπάγγελμα τοῦ μεταφορέως ἐμπορευμάτων στόν τομέα τῶν ἐσωτερικῶν καί διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 308 07/001, σ. 231), παρέβη τίς ὑποχρεώσεις τίς ὁποῖες ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης.

2 Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ὁδηγίας 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τά Κράτη μέλη ὤφειλαν νά λάβουν τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά νά συμμορφωθοῦν πρός τήν ὁδηγία ἐντός προθεσμίας, ἡ ὁποία ἐξέπνεε τήν 1η Ἰανουαρίου 1977.

3 Ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση δέν ἀμφισβητεῖ τό ὅτι δέν ἐτήρησε πλήρως τήν ἐν λόγω ὑποχρέωση. Ἀντ' αὐτοῦ προβάλλει ὅτι ἀπό ἀρκετοῦ χρόνου στίς Κάτω Χῶρες ἐπληρώθησαν οἱ προβλεπόμενες σέ κοινοτικό ἐπίπεδο προϋποθέσεις ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐπαγγελματική ἱκανότητα καί τήν οἰκονομική ἐπιφάνεια τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς ἐπιχειρήσεως μεταφορῶν. Τό μόνο σημεῖο πού παραμένει σέ ἐκκρεμότητα εἶναι ἡ προϋπόθεση πού ἀναφέρεται στήν ἀξιοπιστία τοῦ μεταφορέως ἐμπορευμάτων. Ἐπ' αὐτοῦ, ἡ παρατηρουμένη καθυστέρηση ἐξηγεῖται ἀπό τήν ὑποχρέωση πού

δημιουργεῖται, μετά τήν ἔκδοση τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τῆς 22ας Μαρτίου 1979 (Augustjin καί Wattenberg, 145 καί 146/78, Jurispr. σσ. 1025 καί 1041) νά τροποποιηθεῖ τό σχέδιο νόμου πού ἤδη ἐψηφίσθη ἀπό τό Πρῶτο Τμῆμα τοῦ Κοινοβουλίου (Staten-Generaal),πρός συμμόρφωση πρός ὅλες τίς ἐπιβαλλόμενες ἀπό τήν ἐν λόγω ὁδηγία ὑποχρεώσεις.

4 Οἱ περιστάσεις αὐτές δέν δύνανται νά ἀπαλείψουν τήν παράβαση πού προσάπτεται στό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν. Κατά παγία νομολογία, ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ διατάξεις, τήν ἀκολουθουμένη πρακτική ἤ καταστάσεις τῆς ἐσωτερικῆς του ἐννόμου τάξεως γιά νά δικαιολογήσει τήν μή τήρηση τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀπορρέουν ἀπό κοινοτικές ὁδηγίες.

5 Πρέπει ἐπομένως νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά νά συμμορφωθεῖ πρός τήν ὁδηγία 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, τό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν παρέβη τίς ὑποχρεώσεις τίς ὁποῖες ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

6 Συμφώνως πρός τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε σχετικό αἴτημα τοῦ νικήσαντος διαδίκου.

7 Ἐπειδή ἡ καθ' ἧς ἠττήθη, πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) **Μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά νά συμμορφωθεῖ πρός τήν ὁδηγία 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, περί προσβάσεως στό ἐπάγγελμα τοῦ μεταφορέως**

ἐμπορευμάτων στόν τομέα τῶν ἐσωτερικῶν καί διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 308 07/001, σ. 231), τό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν παρέδη τίς ὑποχρεώσεις τίς ὁποῖες ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης.

2) Καταδικάζει τό καθ' οὗ στά δικαστικά ἔξοδα.

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Mackenzie Stuart O'Keeffe Koopmans Everling

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 25 Μαΐου 1982.

Κατ' ἐντολή τοῦ γραμματέως

H. A. Rühl

Κύριος ὑπάλληλος διοικήσεως

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ FRANCESCO CAPOTORTI

(6λ. ὑπόθεση 96/81, σ. 1807)